

РЕШЕНИЕ

№ 7252

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9049** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], чрез управителя Е. Б. срещу Решение от 05.08.2021 г., постановено по НАХД № 14778/2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-004797/29.06.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на касатора на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1 от с.з.

В касационната жалба е изложено становище за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон. Неправилно в решението е било прието, че трудовия договор е бил сключен във връзка с извършената проверка, което е довело до неправилни изводи на решаващия съд. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от управителя на дружеството, който поддържа жалбата. Моли решението на СРС, както и потвърденото с него наказателно постановление да бъдат отменени.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез юрк. С. оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА излага становище за

неправилност на въззивното решение.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е частично основателна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилен е извода, че съставения АУАН, както и издаденото въз основана него НП имат необходимото по закон съдържание, като са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Съдът подробно е анализирал събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал и е изложил в достатъчна степен мотиви по отношение на въпроса кои доказателства се кредитират с доверие и кои не.

Съгласно разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. По време на извършената проверка не е бил представен трудов договор между дружеството и работника. Не се споделят изложените в касационната жалба възражения, че трудовия договор е сключен при явяване на работника на работа, тъй като съгласно собственоръчно подписаната декларация от работника, работното му време е било от 08:30 до 12:30 часа. Ако е бил сключен трудов договор между страните преди или непосредствено след явяване на работника в обекта, то няма логика това обстоятелство да не бъде заявено от самия работник, още повече, че работодателят има задължение да предостави копие от подписания трудов договор на работника. Доколкото се твърди, такъв договор да е сключен именно на датата на проверката, то работникът или управителят на дружеството е могъл да го представи на проверяващите. Обстоятелството, че такъв договор е представен в ДИТ в последствие, макар и от същата дата, не променя извода за извършено нарушение от страна на работодателя. Видно от уведомлението от НАП (от 12:37 часа), същото е получено след извършване на проверката, поради което се споделя извода на СРС, че договорът е изготвен във връзка с проверката. Няма данни по делото уведомлението за

сключения трудов договор да е изпратено при постъпване на работа на П. С., но технически причини да са забавили връщането на уведомлението. За времето от 08:30 часа до часа на извършване на проверката работодателят е имал време да предприеме действия по регистриране на трудовия договор, в случай, че такъв е бил сключен, или да представи данни на проверяващите, че е направил опит да го регистрира. В случая нито е представен трудов договор, нито данни, че такъв е сключен преди постъпване на работа. Ето защо, правилен и законосъобразен е извода на проверяващите, че П. С. е работила без сключен трудов договор, с което [фирма] е нарушило разпоредбата на чл. 61, ал. 1 КТ.

Съобразно разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. В процесното наказателно постановление не са изложени съображения какво налага завишен размер на наложената имуществена санкция. Неправилно СРС е приел, че в случая законосъобразно е наложена санкция в размер на 3 000 лв., тъй като липсват каквито и да било мотиви, обуславящи налагането на санкция, различна от минималната. По тези съображения решението в тази част следва да се отмени, а НП да бъде изменено, като се намали размера на наложената имуществена санкция.

По тези съображения решението на СРС се явява правилно като краен резултат, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед неоснователността на касационната жалба и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 05.08.2021 г., постановено по НАХД № 14778/2018 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 16 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-004797/29.06.2018 г., като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-004797/29.06.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., като намалява размера на наложената имуществена санкция от 3 000 лв. на 1 500 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ сума в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.